

לבנין. וסודות הללו בעמקי הים, הם בלב התהומות, מי יכול להוציא אותם? קום זקן, התגבר והתחזק בחזקתך והוצא מרגליות מתוך התהומות!

בעז נראה שהיה בו שנוי כשהוליד את עובד, שהרי עובד (מעשה) הוא בשנוי. לא כף. אבצן הוא בעז, הוא האב הראשון שלא עשה שנוי. ואם תאמר שהוא היה, ודאי כשהתעורר למעשה הזה היה בו, מי שהוא גבור פארי וכלביא היה בו, כפי שלא יהיה שנוי בְּדוּד, וחזר הדבר לעקר הראשון כפי שהכל יהיה מאב אחד, ושלשלת אחת. והכל אחד, ולא היה שנוי בגלגול של זרע דוד. ועל זה אתה, מראש ועד סוף, בלי שנוי כלל.

עכשו יצאת זקן מעמק של לב הים. יהודה אתה, ודאי מראש ועד סוף, ולא ראוי לכל שאר הבנים שינקאו אתה, אלא לו לבדו. אשרי חלקו של דוד שפך נבחר והתעלה משאר העקר של אדם בארץ.

יודוך אחיך, יודוך כל בני העולם היה צריך להיות! מה הטעם אחיך? אלא שדרך כל בני העולם לא מתבמין לגלגול אלא מהצד של האחים, והאח מזמן ליבום, (ואתה בעצמך חוזמנת ליבום), וכאן כל אחיך יודוך, שלא ישתלשל מהם ולא מאחד מהם שלשלת המלוכה, אלא אתה לבדך. אתה מראש ועד סוף אתה עשית, וממך יצא כל השלשלת וגזע (דמות) של האריה.

בניך בני אריה, שלא עברו לשנוי של אחיך, לא התחלפו לטלה ולא לשור ולא לגדי ולא לשום דיוקן אחר, אלא אריה התחיל לבנות,

אֵלָא אַרְיָה שְׁאֲרֵי לְמַבְנֵי,

אֵלֵין, בְּעַמְקֵי יַמָּא, בְּלִבָּא דְתַהוּמֵי אֵינוּן, מָאן יְכִיל לְאַפְקָא לֹוּן. קוּם סְבָא, אַתְגַּבֵּר וְאַתְקַף בְּתוֹקְפֵךָ, אַפִּיק מְרַגְלָן מִגּוּ תַהוּמֵי.

בְּעֹז, אַתְחַזִּי דְהוּה בֵּיה שְׁנוּיָא, כַּד אֹולִיד לְעוֹבֵד, דְּהָא עוֹבֵד (ס"א עובדא) בְּשְׁנוּיָא הוּא. לָאו הָכִי. אַבְצָן הוּא בְּעֹז, הוּא אַבָּא קַדְמָאָה, דְּלֹא עָבַד שְׁנוּיָא. וְאִי תִימָא, אִיהוּ הָוָה, וְדָאִי כַד אַתְעַר לְעוֹבֵדָא דָא, בֵּיה הָוָה, מָאן דְּהוּא תְקִיף פְּאָרְיָא וְכִלִּיתָא בֵּיה הָוָה. בְּגִין דְּלֹא (דף ק"ד ע"ב) לְהוּי שְׁנוּיָא בֵּיה בְּדוּד, וְאַתְהֵדֵר מְלָה לְעַקְרָא קַדְמָאָה, בְּגִין דִּיהָא כֻּלָּא מֵאַבָּא חָדָא, וְשִׁלְשַׁלָּא חָדָא. וְכֻלָּא חַד, וְלֹא הָוָה שְׁנוּיָא בְּגִלְגוּלָא דְזֵרְעָא דְדוּד. וְעַל דָּא, אַתְה מְרִישָׁא וְעַד סוּפָא, בְּלֹא שְׁנוּיָא כֻּלָּל.

הַשְׁתָּא, נִפְקַת סְבָא, מֵעַמְקֵי לִבָּא דִּימָא. יְהוּדָה אַתְה, וְדָאִי מְרִישָׁא וְעַד סוּפָא וְלֹא אַתְחַזִּי לְכֻל שְׁאֵר בְּנִין, לְאַתְקֵרִי אַתְה, אֵלָא לִיָּה בְּלַחֲדוּי. זַפְּאָה חוּלְקִיָּה דְדוּד, דְּהָכִי אַתְבְּרִיר, וְאַסְתַּלַּק מִשְׁאֵר עַקְרָא דְבְנֵי נֶשָׁא בְּאַרְעָא.

יודוך אחיך, יודוך כל בני עֵלְמָא מִיבְעֵי לִיָּה, מְאִי טַעְמָא אַחִיךָ. אֵלָא אֲרַח כֻּל בְּנֵי עֵלְמָא, לָא מִתְבַּמִּין לְגִלְגוּלָא, אֵלָא מִסְטְרָא דְאַחִין, וְאַחָא אֲזִדְמֵן לִיבּוּמָא, (ואתה בנרמך, אודמנת ליבומא) וְהָכָא כֻּלְהוּ אַחִיךָ יוּדוּךָ, דְּלֹא יִשְׁתַּלְשַׁל מְנַיָּהוּ, וְלֹא מֵחַד מְנַיָּהוּ, שִׁלְשׁוּלָא דִּמְלָכוּ, אֵלָא אַתְה בְּלַחֲדוּךָ. אַתְה, מְרִישָׁא וְעַד סוּפָא אַתְה עַבְדַּת, וּמִינָךְ נִפְק, כֻּל שִׁלְשׁוּלָא וְגִזְעָא (דיוקנא וגופא) דְאַרְיָה.

בְּנִיךָ, בְּנֵי אַרְיָה, דְּלֹא אַתְעַבְּרוּ לְשְׁנוּיָא דְאַחִיךָ, לָא אַתְחַלְפוּ לְטַלְהָ, וְלֹא לְשׁוּר, וְלֹא לְגָדִי, וְלֹא לְשׁוּם דִּיוקְנָא אַחְרָא,